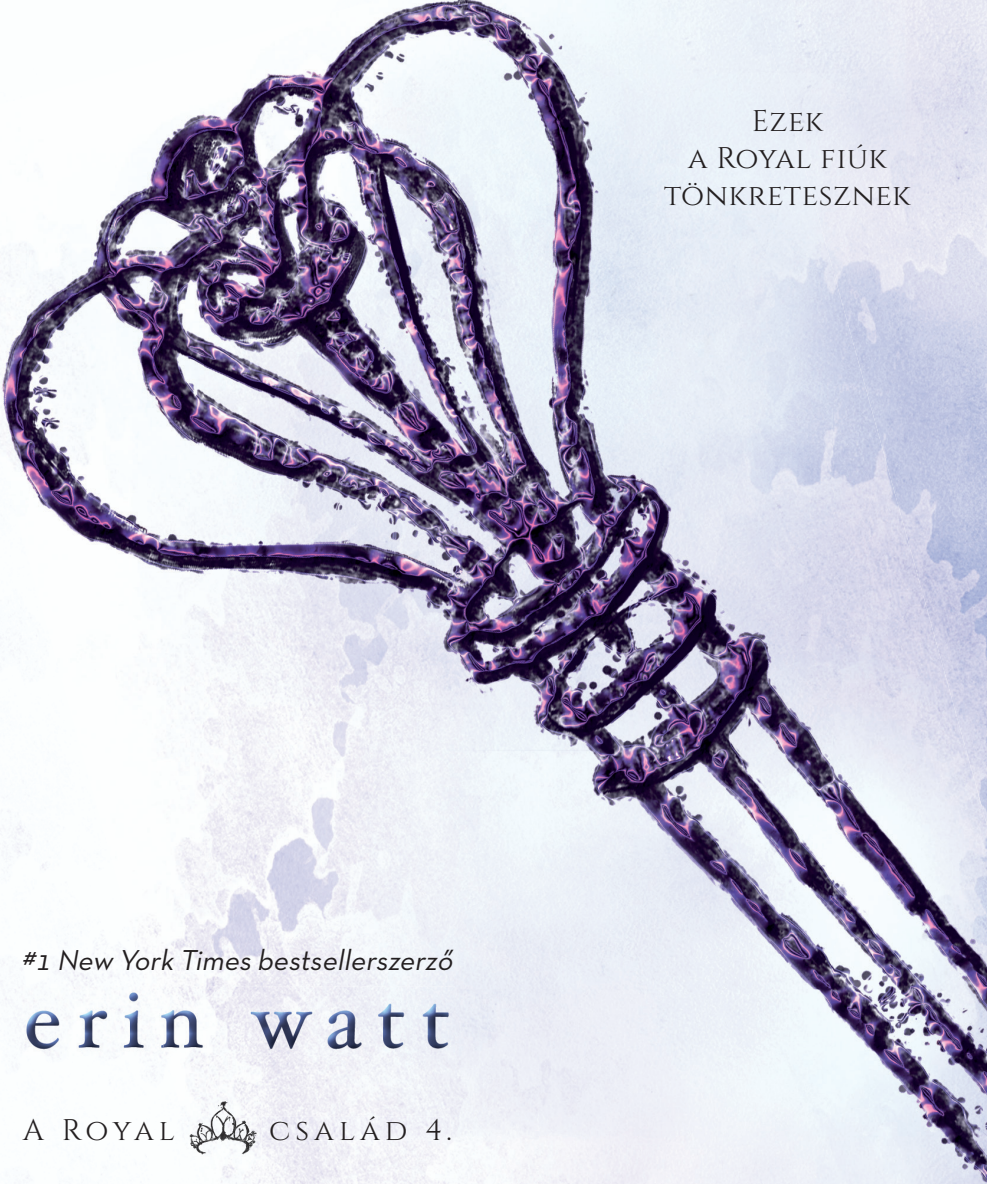

EZEK
A ROYAL FIÚK
TÖNKRETESZNEK

#1 New York Times bestsellerszerző

erin watt

A ROYAL CSALÁD 4.

BUKOTT ÖRÖKÖS

*fine
selection*

erin watt

A ROYAL CSALÁD 4.

BUKOTT ÖRÖKÖS

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2020

I. FEJEZET

— **N**E FELEDJÉK, MINDEGY, MELYIK FÜGGVÉNYT VÁLASZTJÁK, a különbségek összegét az első és az utolsó tag határozza meg – összegzi Ms. Mann, épp amikor megszólal az óra végét jelző csengő. A nap utolsó órájának csengője.

Mindenki pakolni kezd. Mindenki, engem kivéve.

Hátradőlök a széken, és a ceruzámmal a tankönyvem szélén dobolok. Igyekszem elfojtani a vigyoromat, miközben figyelem, ahogy az új tanárnő kétségbeesetten próbálja megtartani a sietve menekülő diákjai figyelmét. Aranyos, amikor ilyen zavarodott és ideges.

– Az egyes *a* és *b* feladatokat kérem holnapra! – kiáltja, de már senki sem figyel rá. Mindenki megrohamozta az ajtót.

– Jössz, Easton?

Ella Harper megtorpan az asztalomnál, és kék szemével lenéz rám. Mostanában elég soványnak tűnik. Gondolom, az étvágya is elhagyta, amikor a tesóm is.

Vagyis Reed nem *hagyta el*.

A bátyám még mindig teljesen odáig van Elláért, aki lényegében a mostohahúgunk, vagy valami olyasmi. Ha nem szeretné, valamilyen

előkelő egyetemet választott volna, jó messze Bayview-tól. Ehelyett azonban a helyi suliba jelentkezett, ami elég közel esik ahhoz, hogy hétvége meglátogassák egymást.

– Még nem – felelem. – Akarok kérdezni valamit a tanárnőtől.

Ms. Mann karcsú válla rándul egyet, amikor meghallja a szavaimat. Még Ella is észreveszi.

– East... – Elhallgat, csinos kis száját helytelenítően elhúzza.

Látom rajta, hogy kioktató beszédre készül arról, hogy szedjem össze magam, és viselkedjek. De még csak egy hete tart a sulí, és máris halálra unom magam. Mi más marad, mint a hetegés? Nincs szükségem a tanulásra. A foci nem izgat annyira. Apu eltiltott a repüléstől. Ezzel a tempóval sosem szerzem meg a pilótaengedélyemet. És ha Ella nem száll le rólam, még azt is elfelejtem, hogy a tesóm csaja, és csak úgy a poén kedvéért kikezdek vele.

– Otthon találkozunk – közlöm határozottan Ellával.

Ms. Mann már a sulí első napja óta kitartóan flörtöl velem, és az egy hete tartó forró pillantások után most rámozdulok. Persze helytelen, de épp ez teszi izgalmassá – mindkettőnknek.

Az Astor Park Prep ritkán vesz fel fiatal, dögös tanárnőket. A vezetőség pontosan tudja, hogy túl sok itt az unatkozó, gazdag kölyök, aki némi kihívásra vágyik. Beringer igazgatónak már több tanár-diák viszonyt kellett elsimítania, és ezt nem a pletykák alapján mondom, mivel az egyik ilyen „megengedhetetlen” kapcsolat az enyém volt. Már ha a táplálkozási tanácsadónkkal való smárolás a torna terem mögött *kapcsolatnak* számít.

Szerintem nem.

– Azt sem bánom, ha itt maradsz – nyújtom el a szavakat Ellának, akinek a makacs lába mintha gyökeret eresztett volna a padlóba –, de talán kellemesebb lenne számodra, ha odakint várnál.

Lesújtó pillantást vet rám. Nem sok minden kerül el a figyelmét. Kétes helyeken nőtt fel, és tisztában van a szarságokkal. Vagy csak tudja, milyen elfajzott vagyok.

– Nem tudom, mi után koslatsz, de kétlem, hogy Ms. Mann szoknyája alatt rátalálsz – mormolja.

– Addig nem lehetek biztos benne, amíg meg nem nézem – jegyzem meg viccelődve.

Ella sóhajtva feladja.

– Légy óvatos! – figyelmeztet, elég hangosan ahhoz, hogy Ms. Mann is meghallja, aki erre elpirul, és a padlóra szegezi a tekintetét, amíg Ella kimegy.

Elfojtom a feltörni készülő mérgemet. Mire fel ez az ítékezés? Csak próbálom jól érezni magam, és amíg senki sem sérül, hol itt a baj? Már betöltöttem a tizennyolcat. Ms. Mann felnőtt nő. Mit számít, hogy most épp „tanár” a foglalkozása?

Csend ereszkedik a teremre, miután az ajtó becsukódik Ella mögött. Ms. Mann világoskék szoknyáját igazgatja. A fenébe! Lehet, hogy meggondolta magát.

Enyhe csalódást érzek, de így is jó. Nem vagyok olyan srác, aki nek minden csajt meg kell döngetnie, aki csak az útjába kerül. Főleg mivel van belőlük bőven. Ha valaki nem nyitott a dologra, megkeresem a következő jelentkezőt.

Lehajolok a táskámért, és ekkor egy pár csinos magas sarkú jelenik meg előttem.

– Akart valamit kérdezni, Mr. Royal? – kérdezi halkan Ms. Mann.

Lassan felemelem a fejem, végigmérem hosszú lábát, csípője ívét és dereka vonalát, ahol a sima fehér blúzt az éppolyan visszafogott szoknyába tűrte. Mellkasa emelkedik és süllyed fürkésző tekintetemtől, és nyakánál az ér hevesen lüktet.

– Aha. Javasolna valamilyen megoldást a tantárggyal kapcsolatos problémámra? – Kezemet a csípőjére csúsztatom. Ahogy levegő után kap, egyik ujjamat végighúzom szoknyája derékrészén. – Elég nehezemre esik koncentrálni.

Mély levegőt vesz.

– Valóban?

– Mmm-hmmm. Valószínűleg azért, mert valahányszor magára nézek, olyan érzésem támad, hogy magának is nehezebb esik koncentrálni. – Halványan elmosolyodom. – Talán azért, mert arról fantáziál, hogy valaki az egész osztály előtt előlről az asztalra dönti.

Ms. Mann nyel egyet.

– Mr. Royal. Halvány fogalmam sincs arról, miről beszél. Kérem, vegye le a kezét a derekamról!

– Rendben. – Lejjebb csúsztatom a tenyeremet, az ujjaim már a szoknyája szegélyével játszanak. – Itt jobb helyen van? Mert akár abba is hagyhatom.

Összefonódik a tekintetünk.

Utsó esély, Ms. Mann. Mindketten tisztában vagyunk vele, hogyan teszem épp tönkre a szoknyáját és a hírnevét, de a lábát mintha a padlóhoz ragasztották volna.

A hangja rekedtes, amikor végül megszólal.

– Itt már jó lesz, Mr. Royal. Azt hiszem, máris a kezében van a megoldás a koncentrációs problémájára.

Tenyeremet a szoknyája alá csúsztatom, és pimaszul rávigyorgok.

– Igyekszem kiküszöbölni a problémás tényezőket.

Ms. Mann megadóan lehunyja a szemét.

– Nem lenne szabad ezt csinálnunk – mondja nehézkesen.

– Tudom. Épp ettől annyira jó.

Összeszorítja a combját a kezem alatt. A jelenet szemtelensége, a tudat, hogy bármelyik pillanatban rajtakaphatnak minket, és hogy egyáltalán nem lenne szabad hozzáérnem, milliószor izgatóbbá teszi az egészet.

Keze a vállamra simul, ujjai a kétezer dolláros, Tom Ford tervezte iskolai zakóba mélyednek, ahogy próbálja megőrizni az egyensúlyát. Közben az én rátermett ujjaim elvégzik a dolgukat. Apró, elfúló hangok töltik be az üres osztálytermet, amíg már csak Ms. Mann zihálása hallatszik.

Kielégült sóhajjal elhúzódik, lesimítja összegyűrődött szoknyáját, majd térdre ereszkedik.

– Most maga következik – suttogja.

Kinyújtom a lábam, és hátradőlök. Az emelt matek eddig a valaha volt legjobb órám az Astor Parkban.

Amikor végzett a jutalmam kiosztásával, tétova mosoly jelenik meg az arcán. Haja a combom felső részét csiklandozza, ahogy közelebb hajol, és azt súgja:

– Ma este átjöhetnél. A lányom tízkor már ágyban van.

Ledermedek. Ez az egész többféleképpen is végződhetett volna, és épp ezt a kimenetelt akartam elkerülni. Tucatnyi kifogás kergetőzik a fejemben, de még mielőtt kibökhethném az egyiket, kinyílik a terem ajtaja.

– *Ó, te jó ég!*

Ms. Mann-nal az ajtó felé kapjuk a fejünket.

Elsuhanó tintafekete hajat és tengerészkék Astor Park-os blézert pillantok meg.

Ms. Mann felpattan és megbotlik. Előreugrok, hogy elkapjam. A térdé elgyengült, segíték neki megkapaszkodni az asztalban.

– Jaj, istenem! – rebegi kábán. – Ki volt az? Szerinted látta, hogy...?

Hogy Ms. Mann előttem térdel, hogy a gatyám ki van gombolva, és hogy Ms. Mann ruhája gyűrött? Öm, ja. Látta.

– Látta – mondom ki hangosan.

Ez a megerősítés csak még jobban kiborítja. Elgyötört nyögéssel a tenyerébe hajtja a fejét.

– Jaj, istenem! Ki fognak rúgni.

Sietve összeszedem magam, a táskámért nyúlok, és beleborítom a cuccaimat.

– Dehogy. Minden rendben lesz.

De ezt nem sok meggyőződéssel mondom, és ezt ő is tudja.

– Nem, nem lesz rendben!

Aggodalmas pillantást vetek az ajtóra.

– Csss! Még valaki meghallja.

– Valaki *meqlátott* minket – sziszegi vissza, tekintete megtelik pánikkal, hangja megremeg. – Meg kell keresned azt a lányt. Keresd meg, tedd, amit Easton Royal tenni szokott, és győződj meg róla, hogy nem beszél!

Amit Easton Royal tenni szokott?

De Ms. Mann már folytatja is, még mielőtt megkérdezhetném, hogy mégis mi a fenét vár tőlem.

– Nem rúghatnak ki. Az *nem* történhet meg. Van egy lányom, akiről gondoskodnom kell! – Megint remegni kezd a hangja. – Hozd helyre! Kérlek, menj és *hozd helyre!*

– Oké – nyugtatom meg. – Helyrehozom.

Hogy hogyan, arról halványlila gőzöm sincs, de Ms. Mann kábé két másodpercre van a teljes idegösszeomlástól.

Halkan felnyög.

– És ez többé nem fordulhat elő, megértetted? Soha többé.

Ez nekem teljesen oké. A pánikrohama amúgy is megölte a hangulatot, a megismétlés bármiféle vágyával együtt. Jobb szeretem, ha a viszonyaim épp olyan kellemesen érnek véget, ahogyan elkezdődtek. Nincs abban semmi szexi, ha a csaj megbánja az egészet, így már az elején meg kell győződni róla, hogy biztosan benne van-e. Ha bármi kételye támad, jobb bele sem kezdeni.

– Igen – bólintok.

Ms. Mann könnyörögve néz rám.

– Mit ácsorogsz még itt? Menj!

Oké.

A vállamra kapom a táskámat, és kilépek a teremből. Gyorsan körbepillantok a folyosón. Zsúfoltabb, mint kellene. Miért mászkál még itt mindenki? Hiszen vége a tanításnak, az ég szerelmére! Irány haza, emberek!

A tekintetem átsiklik Felicity Worthingtonon, aki átveti platina-szőke haját a vállá felett. Aztán Claire Donahue-n, az exemen, aki kék szemével reménykedő pillantásokat vet felém – a sulis kezdete óta azon igyekszik, hogy újra összejöjjünk. Kerülöm a tekintetét, és Kate-et és Alyssát, a Ballinger nővéreket veszem szemügyre. Egyiküknek sem fekete a haja. Végigpásztázom a folyosó maradékát, de nem találok meg a lányt.

Már épp elfordulnék, amikor Felicity Claire-hez hajol, és oda-ság neki valamit. Ott, ahol eddig Felicity feje látszott, észreveszem őt. A lány a fejét a szekrényébe dugja, de a haja eltéveszthetetlen, olyan fekete, hogy már szinte kéknek látszik a fölöttünk fluoreszkáló fényben.

Elindulok felé.

– Easton – hallom meg Claire hangját.

– Ne járasd le magad! – tanácsolja Felicity.

Egyikükről sem veszek tudomást, hanem továbbmegyek.

– Helló! – köszönök.

A lány felpillant a szekrényből. Riadt szürke szempár találkozik az enyémmel. A rózsaszín ajkak szétnyílnak. Várom, hogy elmosolyodjon – hiszen a nők kilencvenkilenc százalékatól ezt a válaszreakciót kapom, kortól függetlenül. De az ő mosolyára hiába várok. Helyet te haj csapódik az arcomba, ahogy megpördül, és elsiet a folyosón.

Annyira meglepődöm, hogy hirtelen nem is tudom, hogyan reagáljak. Meg persze jelenetet sem akarok rendezni. Hanyag mozdulattal becsukom a szekrényét, majd követem menekülő alakját. Amint bekanyarodom, én is futásnak eredek. Mivel hosszabb a lábam, sikerül utolérnem az öltözők előtt.

– Hé! – vetődöm elé. – Hová ez a nagy sietség?

Hirtelen megtorpan, majdnem elesik. Megragadom a vállát, hogy ne fejelje le a kövezetet.

– Nem láttam semmit – tör ki belőle, és lerázza magáról támasztékot nyújtó kezemet.

Átpillantok a válla felett, hogy ellenőrizzem, van-e hallgatóságunk, de a folyosó üres. Helyes.

– Hát persze hogy nem. Ezért rohantál el úgy, mint egy gyerek, akit tetten értek, ahogy belenyúl a mézes bődönbe.

– Gyakorlatilag a te kezéd nyúlt bele a mézes bődönbe – vág vissza. Aztán összepréseli a száját, amikor rájön, mit ismert el ezzel. – Nem mintha láttam volna bármit is.

– Aha.

Most mihez kezdjek ezzel a csinos csajjal? Kár, hogy rá kell ijesztenem, hogy tartsa a száját.

Közelebb lépek hozzá. Ő erre oldalra mozdul.

Addig nyomulok felé, amíg sarokba nem szorítom a falnál. Lehajolok, amíg a homlokom csupán centikre van az övétől. Olyan közel, hogy érzem a rágója mentaillatát.

Hozd helyre, ezt mondta Ms. Mann. És igaza van. Ami abban a teremben történt, csak szórakozás volt. Csak ezt akarom – szórakozni, nem pedig tönkretenni mások életét. Jó volt valami mocskoslat és helytelent csinálni. Jó volt eljátszani a gondolattal, hogy rajtakaphatnak.

De az, hogy Ms. Mann elveszítse az állását, és a gyereke az utcára kerüljön? Az már nem vicces.

– Szóval... – kezdem halkan.

– Öm, Royal, ugye? – szól közbe a lány.

– Aha. – Nem lep meg, hogy ismer. Nem mintha olyan büszke lennék rá, de a Royal testvérek már évek óta irányítják ezt a sulit. Szerencsére én megúsztam a vezető szerepét. Most Ella a főnök közülünk. Én csupán az erőembere vagyok. – És te?

– Hartley. Nézd, esküszöm, hogy semmit sem láttam – emeli fel a kezét úgy, mintha hűségesküt tenne.

– Ha így lenne, nem szaladtál volna el, Hartley.

Próbálom felidézni, hallottam-e már a nevét. Elég szokatlan, mégsem tudom hova tenni. Ahogy az arcát sem, ha már itt tartunk. Az Astorban nincs sok új diák. Amióta csak az eszemet tudom, ugyanazokkal a seggfejekkel vagyok körülvéve.

– Komolyan. Én vagyok a három bölcs majom egy személyben – folytatja Hartley gyenge védekezését. Egyik kezével eltakarja a szemét, a másikkal a száját. – Nem látok rosszat, nem beszélek rosszat. Nem mintha amit tettél, rossz lenne. Vagy amit *tehattél volna*. Mert ugye semmit sem láttam. Se rosszat, se jót.

Lenyűgözve megkocogtatom a szájára tapasztott kezét.

– Összeviszsa hadoválsz.

– Csak ideges vagyok az új sulis miatt. – Megigazítja az iskola által előírt blézert, és felszegi az állát. – Lehet, hogy láttam valamit, de az nem tartozik rám, oké? Nem beszélek róla senkinek.

Összefűzöm a karom a mellkasom előtt, a zakóm megfeszül a vállamon. A csaj úgy fest, mint aki kész megharcolni az igazáért. Nagyön bejön, de ha kikezdek vele, azzal nem a kívánt eredményt érem el. Igyekszem fenyegetőnek hangzani, hátha a félelem lakatot tesz a szájára.

– Az a helyzet, hogy nem ismerlek. Tehát hogyan bízhatnék meg benned?

A megfélemlítés használ, mert Hartley láthatóan nagyot nyel.

– Nem... Nem beszélek róla senkinek – ismétli.

Hirtelen büntudatom támad. Mégis mi ütött belém, hogy így a frászt hozom erre a csajra? De aztán eszembe jut Ms. Mann rémült arca. Van egy lánya, Hartley pedig csak egy újabb gazdag kölyök. Megbirkózik egy kis figyelmeztető hangnemmel.

– Igen? És mi van, ha valaki... Ha mondjuk Beringer igazgató kérdez róla? – Kihívóan oldalra billentem a fejem, a hangom egyre fenyegetőbb. – Akkor mi lesz, *Hartley*? Akkor mit mondanál?

2. FEJEZET

A MÍG HARTLEY VÉGIGGONDOLJA A VÁLASZÁT, csendben végigmérem. Aprócska lány – talán harminc centivel alacsonyabb az én száznyolcvanöt centis alkatomnál. Mellben nem sok mindennel büszkélkedhet, a lábán pedig egy pár elég ocsmány papucscipőt visel. A cipő az egyetlen, amibe az iskolai ruházzkodási szabályok nem szólnak bele – az egyetlen megengedett önkifejezési mód. A srácok sportcipőben vagy bakancsban mászkálnak. A legtöbb csaj meg valami elegáns darabot választ, például egy Gucci lapos talpút vagy egy piros talpú magas sarkút. Gondolom, ezzel a cipővel Hartley azt akarja üzeni, hogy ő mindezt leszarja. Ezt nagyra értékelem.

Minden más elég átlagos rajta. Az egyenruhája szabványos. A haja egyenes és hosszú. Az arca nem elég feltűnő ahhoz, hogy magára vonzza a tekinteteket. Ella például egyenesen gyönyörű. Az exemet, Claire-t nemrég nevezték ki az év első bálozójának. Ennek a Hartley-nak nagy mangaszeme és széles szája van. Az orra vége kicsit hegyes, de egyik vonásáról sem fognak ömlengeni a *Southern Living Quarterly*-ben.

Az említett orron ráncok jelennek meg, amikor végre válaszol.

– Nos, gondoljuk csak végig, mit láttam *pontosan*, oké? Már-mint... Gyakorlatilag azt láttam, ahogy egy tanár felvesz valamit a földről. Egy diák pedig, öm, felfogta a haját, hogy jobban lásson. Nagyon aranyos gesztus volt. És kedves. Ha Beringer igazgató rákérdezne, azt mondanám, derék ember vagy, és jelölnélek a Hét Diák-jának.

– Komolyan? Ezzel állnál elő?

Erős a késztetés, hogy felnevessek, de az rontana a fenyegető összhatóson, amit elő kell adnom.

– Istenre esküszöm.

Kis kezét a mellkasához emeli. A körmei rövidek, és hiányzik róluk az a tökéletes manikűr, ami a legtöbb Astoros lányt jellemzi.

– Ateista vagyok – közlöm.

Rosszalló tekintet csúfítja el az arcát.

– Nehéz eset vagy.

– Hé, nem én játszottam a kukkolót!

– Ez egy iskola! – emeli fel most először a hangját. – Abba a terembe kukkolok be, amelyikbe csak akarok!

– Tehát elismered, hogy leskelődtél utánam.

Minden tőlem telhető megteszek, hogy ne vigyorodjak el.

– Oké. Most már értem, miért a tanárokkal kezdesz ki. Egy normális lány se lenne képes elviselni.

Felbőszült kirohanását hallva leteszek a megfélemlítésről, mert képtelen vagyok tovább leplezni a mosolyomat.

– Addig nem tudhatod biztosra, amíg nem teszel egy próbát.

Rám mered.

– Most komolyan kikezdesz velem? Kösz, de nem izgat.

– Pedig izgathatnálak – nyalom meg az alsó ajkam.

Igen, flörtölök vele, mert bármennyire átlagosnak látszik is, felkeltette az érdeklődésemet. És engem, Easton Royalt az univerzum törvényei arra készítetnek, hogy utánamenjek minden érdekesnek.

A szeme elragadtatottan felcsillan. Épphogy csak egy pillanatra, de mindig is meg tudtam mondani, ha egy lány vonzónak talál, ha elképzei, milyen lehet velem összejönni.

Hartley-nak most egyértelműen ez jár a fejében.

Gyerünk, bēbi, mozdulj rám! Vedd el, ami kell! Szívesen látnám, ahogy egy csaj elkap a képletes és igazi golyóimnál fogva, és közli, hogy akar engem. Csak így. Játszadozás nélkül. De az egész női egyenjogúság dolog ellenére úgy látom, a legtöbb bige azt akarja, hogy a srácok loholjanak utánuk. Szívás.

– Pfuj! – Próbál elhúzódni. – Most komolyan, Royal. Szállj le rólam!

Két kezemet a hűvös fára tapasztom a feje két oldalán, és ezzel csapdába szorítom.

– Különben?

Azok a szürke szemek felvillannak, és ismét felcsigáznak.

– Lehet, hogy alacsony vagyok, de a tüdőkapacitásom egy bálnáéval vetekszik, szóval, ha nem mész arrébb, kieresztem tüzes hangomat, amíg az egész sulis ide nem zúdul, és megment tőled.

Felröhögök.

– A tüzes hangodat? Elég mocskosan hangzik.

– Gondolom, neked minden mocskosan hangzik – jegyzi meg szárazon, de szája sarkában mosoly játszik. – De most komolyan. Csak azért nyitottam be azon az ajtón, mert szeretnék átkerülni Ms. Mann matekórájára. De megőrzöm a kis titkot, rendben? – Szét-tárja a kezét. – Szóval mi legyen? A tüzes hangom, vagy arrébb állsz?

A fenyegetőzés nem valószínű, hogy beválna Hartley-nál, főleg azért, mert nem hiszem, hogy menne. Nem stílusom a lányok megfélemlítése – sokkal inkább a kielégítése. Tehát kénytelen leszek hinni neki. Legalábbis egyelőre. Hartley nem tűnik annak a besúgó típusnak. És még ha köp is, pénzzel bármit el lehet intézni. Apunak talán újabb ösztöndíjat kell adományoznia, hogy kihúzzon a Ms. mannos csávéból, de Reedért és Elláért már megtette egyszer. Szerintem az én nevemben is kijár valamilyen hagyaték.

Vigyorogva arrébb lépek.

– Ha szeretnél emelt matekra járni... – intek a terem felé a folyosó végén –, akkor szerintem most beszélj vele. Tudod... – kacsintok.
– Amíg még befolyásolható.

Hartley eltátja a száját.

– Azt akarod mondani, hogy zsaroljam meg? Mondjam azt neki, hogy csak akkor tartom a számat, ha járhatok az órájára?

Vállat vonok.

– Miért ne? Az embernek gondoskodnia kell magáról.

Egy hosszú másodpercig fürkészi az arcomat. Mit meg nem adnék, ha tudhatnám, mi zajlik a fejében! Az arcáról semmit sem lehet leolvasni.

– Ja, lehet – dünnyögi. – Később találkozunk, Royal!

Azzal Hartley elsuhan mellettem. Lazán utánaballagok, figyelem, ahogy bekopog az ajtón, és belép Ms. Mann termébe. Tényleg a zsarolást választja? Valahogy kétlem, de ha mégis, seperc alatt bejut az órára. Ms. Mann bármit megtenne, hogy Hartley ne köpjön be miniket.

Bár sikeresen teljesítettem a „hozd helyre” parancsot (vagy legalábbis azt hiszem), még ott maradok a folyosón. Meg akarok győződni róla, hogy minden rendben megy Hartley és Ms. Mann között.

Így hát letáborozom a terem előtt, és itt talál rám a barátom és csapattársam, Pash Bhara.

– Cső! – üdvözlő, és az égre emeli a tekintetét. – Úgy volt, hogy hazaviszel. Már legalább negyedórája várlak odalent.

– Á, baszki! Elfelejtettem. – Vállat vonok. – De még nem mehetünk... Várok valakit. Nem baj, ha még maradunk pár percet?

– Nem, dehogy – lép oda mellém. – Hé, hallottál az új irányítóról, akit be akarnak hozni a csapatba?

– Szóval igaz?

A szezon első meccsét elvesztettük pénteken, és azok alapján, ahogy a támadócsapatunk játszott, jobb, ha hozzászokunk a gondolathoz. Kordell Young, a kezdő irányítónk a második támadás során szétroncsolta a térdkalácsát, így ott ragadtunk két alsóbb évesel, akik mintha csak a Dumb és Dumber címre pályáznának.

– Edző bá szerint a sérülésekkel meg mindennel szükségünk van valakire.

– Igaza van, de ki jönne ide a szezon kezdete után?

– Az a hír járja, hogy valaki a North vagy a Bellfield Prepből.

– Miért pont ezekből a sulikból?

Próbálom felidézni a két sulis irányítóját, de sikertelenül.

– Gondolom, hasonló támadó taktikát játszanak. A bellfieldi srác rendben van. Összefutottam már vele pár buliban. Talán kicsit túl erkölcsös, de rendes.

– Nem látom, hol itt a probléma. Több pia marad nekünk – viccelődöm, de kezdek ideges lenni. Hartley már régóta bent van. Ms. Mann-nak csupán öt másodpercébe telik ráfirkantani a nevét a jelentkezési lapra.

Bekukucskálok az ajtó kis ablakán, de csak Hartley fejét látom hátulról. Ms. Mann sehol sincs.

Mi tart ennyi ideig? Az nem lehet, hogy Ms. Mann ne egyezzen bele rögtön Hartley kérésébe.

– Ja. – Pash aranytokú telefonja megrezeg a kezében. Elolvassa az üzenetet, majd meglepetéssel előttem a mobilt. – Van terved estére?

– Talán.

De nem igazán figyelek rá. Elfordulok, hogy ismét benézzek Ms. Mann ablakán. Pash ezúttal észreveszi az érdeklődésemet.

– Haver, komolyan? Ms. Mann? – vonja fel a szemöldökét. – Már is ráuntál az astoros csajokra? Elrepülhetnénk New Yorkba apád gépével. Kezdődik a divathét, és a város tele lesz modellekkel. Vagy megvárhatjuk, amíg ideér az új irányító, aki összehozhat minket pár csajjal a sulijából. – Kacsintva az oldalamba bök. – De nincs annál jobb, mint a tilosban járni, nem igaz?

Bosszúsan, hogy fején találta a szöveget, tömören válaszolok.

– Nem. Túl öreg.

– Akkor ki az?

Pash megpróbál benézni a vállam felett, de nagyra nőtt alkatommal eltakarom a kilátást.

– Senki. Van odabent egy csaj, és azt várom, hogy elhúzzon, hogy ellenőrizsem, jól írtam-e fel a házit.

– Azt a neten is megnézheted – jegyzi meg, amivel nem könnyíti meg a helyzetemet.

– Á, tényleg.

De nem mozdulok.

Ettől Pash természetesen csak még kíváncsibb lesz.

– Ki van odabent? – kérdezi, és próbál arrább lökni, hogy belásson.

Inkább arrább lépek, hogy megnézhesse, különben sosem hagy békén.

Pash az ablaknak nyomja az orrát, bebámul, és levonja a következtetést:

– Ó! Szóval mégiscsak Ms. Mannra vársz.

– Mondtam, hogy igen.

De ezzel most összezavart. Miért vetette el olyan gyorsan Hartley-t, mint az érdeklődésem tárgyát?

Ismét a telefonjára néz.

– Oké, ez így elég unalmas. Odalent találkozunk a parkolóban.

Ahogy indulni készül, felülkerekedik bennem a kíváncsiság.

– Miért nem a másik lány? – szólok utána.

Megfordul, és hátrafelé lépkedve válaszol:

– Mert ő nem a te típusod.

– Milyen az én típusom?

– A dögös. Dögös, nagy csöcsű. A dögös – ismétli, majd eltűnik a kanyarban.

– Azta! – jegyzi meg egy száraz hang. – Teljesen letört, hogy a barátod szürkének és laposnak tart.

Majdnem felugrom a levegőbe.

– *Jézusom!* Nem csapnál egy kis zajt, amikor közeledsz?

Hartley erre csak rám vigyorog, és a hátizsákja pántját megigazítva elindul.

– Ezt érdemled, amiért idekint leselkedtél. Különben is, mit keresel még itt?

– Sikerült elintézned? – kérdezem, és mellé szegődöm.

– Igen – vág Hartley egy grimaszt. – Gondolom, rájött, hogy én láttalak meg titeket, mert zavarba ejtően készségesen eleget tett mindennek, amit kértem. Most büntudatom van.

– Ne legyen! A tanárnő hibázott, és most megfizeti az árát.

Csupán szórakoztató megjegyzésnek szántam, de inkább érzéketlennek hangzott, és erre rögtön rájövök, amikor Hartley dühösen rám néz.

– Nem magával kezdett ki, Royal.

– Nem, de az szexi lett volna – próbálok ismét viccelődni, de már késő.

– Hát, ha te annak látod... – Hartley kinyitja a lépcsőház ajtaját, és belép rajta. – Mindegy, a mi ügyünk itt véget ért. Jó volt dumálni.

Utánasietek, gyakorlatilag végigkergetem a lépcsőn.

– Ó, ugyan már, ne legyél ilyen! Még csak most kezdtük megismerni egymást. Már épp kezdett köztünk *kialakulni* valami.

Horkantása visszaverődik a falakról.

– Nem kezdett *kialakulni* köztünk semmi, és soha nem is fog.

Meggyorsítja a lépteit, és kettesével szedi a fokokat, hogy gyorsabban lerázhasson.

– Soha? Mi ez a véglegesség? Előbb még meg kéne ismerned. Elbűvölő személyiség vagyok.

Hartley a korlátot fogva megtorpan, készen arra, hogy tovább meneküljön.

– Tényleg az vagy, Royal. És épp ez a baj.

Azzal lesiet a maradék lépcsőfokokon.

– Ha ezzel azt akartad elérni, hogy kevésbé érdekelj, akkor nem jó módszert választottál – kiáltom távolodó hátának.

A feneke egész formás az Astor Park-os rakott szoknya alatt.

Csak amikor átvág az előtéren, akkor vet rám egy vidám pillantást.

– Később még találkozunk, Royal!

Röviden odainteget, és kilibben a hatalmas tölgyfa ajtón.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha örökre és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatod vele.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

Tekintetemet továbbra is kecses testére szegezem, míg rá nem jönök, hogy indokolatlanul mosolygok.

Ja...

Asszem, meg fogom dönteni ezt a csajt.